

gælder for al virksomhed, der udøves inden for den offentlige forvaltning.

Det betyder, at den foreslåede bestemmelse i § 32 a om digital kommunikation til det offentlige vil finde anvendelse, både når der er tale om forvaltningsvirksomhed, som består i at træffe afgørelser, og når der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed eller om det offentliges indgåelse af kontrakter.

Om udtrykket »den offentlige forvaltning« henvises til bemærkningerne til forslaget nr. 2 nedenfor.

Til nr. 2.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelse i forvaltningsloven til, at vedkommende minister kan fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation.

Med »digital kommunikation« sigtes navnlig til digitale meddelelser, som kan gøres læselige for modtageren ved gengivelse på en skærm, papirudskrift mv., herunder henvendelser til offentlige myndigheder i form af elektronisk post (e-mails). Herudover kan der efter omstændighederne være tale om andre digitale medier, f.eks. video- eller lydoptagelser.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse på digital kommunikation til »den offentlige forvaltning«. Dette udtryk skal forstås i overensstemmelse med de tilsvarende udtryk i forvaltningslovens § 1, stk. 1, og offentlighedslovens § 1, stk. 1. Omfattet er således alle forvaltningsmyndigheder, herunder såvel statslige som kommunale myndigheder. Udenfor falder organer, der ikke kan henregnes den offentlige forvaltning, som f.eks. domstolene. Det kan nævnes, at spørgsmålet om anvendelse af elektronisk kommunikation ved retternes behandling af civile sager indgår i Retsplejerådets overvejelser om en generel reform af den civile retspleje.

Bemyndigelsen indebærer mulighed for at fastsætte regler, der giver borgerne ret til også at benytte digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning på områder, hvor dette ikke er muligt efter den gældende lovgivning mv.

Derimod indeholder den foreslåede bemyndigelse ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, som ville udelukke borgerne fra at anvende digital kommunikation, i det omfang dette efter gældende ret er berettiget. Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 2 i de almindelige bemærkninger, hvoraf det fremgår, at borgerne som udgangspunkt – det vil sige, hvor der ikke i lovgivningen er fastsat særlige formkrav – har

ret til at henvende sig til forvaltningen i den form, de selv ønsker, forudsat at forvaltningen teknisk er i stand til at modtage henvendelser i denne form.

Der er heller ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, der udelukker andre kommunikationsformer end digital kommunikation (f.eks. ved at fastsætte, at borgernes henvendelse til en offentlig myndighed alene kan ske ved brug af digital kommunikation).

Adgangen til efter den foreslåede bemyndigelse at fastsætte regler om digital kommunikation vil være relevant i de tilfælde, hvor der på et område i dag gælder lovregler, som forhindrer, at borgerne anvender digital kommunikation ved henvendelser til det offentlige. Det gælder f.eks., hvis der i lovgivningen på det enkelte område er krav om, at borgernes henvendelse skal ske ved brug af papirdokument, eller hvor en fortolkning af den gældende lovgivning i øvrigt medfører, at anvendelse af digital kommunikation må anses for udelukket i den pågældende sammenhæng. Bemyndigelsen kan i sådanne tilfælde anvendes til at fravige lovgivningen, således at det bliver muligt at anvende digital kommunikation ved henvendelser til forvaltningen på det pågældende område.

Endvidere vil bemyndigelsen kunne anvendes i tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt lovgivningen på et område hindrer anvendelsen af digital kommunikation. I sådanne tilfælde vil vedkommende minister i medfør af den foreslåede bemyndigelse kunne fjerne denne tvivl ved at fastsætte regler, der udtrykkeligt tillader digital kommunikation.

I betænkning nr. 1400/2001 om e-signatur og formkrav i lovgivningen er der opstillet en række retningslinier, som bør indgå i en vurdering af, på hvilke områder det kan være hensigtsmæssigt at fravige gældende formkrav, der vil kunne udgøre en hindring for digital kommunikation. Der peges således på, at det i denne vurdering bl.a. må indgå, om der er et særligt behov for at kunne identificere afsenderen, og om formålet med et dokument kan opfyldes også ved brug af digitale medier. Desuden kan bl.a. administrative og økonomiske forhold samt behovet for bevissikring have betydning for, om det på det enkelte område vil være hensigtsmæssigt at fravige gældende formkrav om skriftlighed mv., herunder om der bør fastsættes vilkår for anvendelsen af digital kommunikation. Der henvises i øvrigt til betænkningen side 161 ff.

Det forudsættes, at disse retningslinier vil blive fulgt i forbindelse med anvendelsen af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Offentlige myndigheder vil i deres indbyrdes kommunikation normalt uden videre kunne sikre, at der anvendes digital kommunikation, i det omfang dette